Elly Koster

De KLEUR van liefde

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: Coco Bookmedia, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

De kleur van liefde

ISBN 978-94-6204-219-3
CUPIDO – GROOT

© 2018 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elly Koster werd in 2016 met *Blind Vertrouwen* genomineerd voor de Valentijnprijs.
In 2017 ontving ze een Valentijnprijsnominatie voor *Vier het Leven*. De Valentijnprijs is de prijs voor het beste romantische boek, die ieder jaar rond 14 februari wordt uitgereikt.

Bij Uitgeverij Cupido verschenen van Elly:

*** Westerstorm**

*** Julie's Liefde**

*** Midzomerliefde**

*** Dubbelhartig**

*** Blind Vertrouwen**

*** Winterromance**

*** Vier het Leven**

*** Volg je Hart**

*** De Kleur van Liefde**

Beste lezeressen en lezers,

Welkom in *De kleur van liefde*, mijn 9e roman. Een roman die een tikkeltje afwijkt van de boeken die ik eerder geschreven heb en die je mee op reis neemt door het mooie Drentse landschap en naar het dorp Diever.
Zo nu en dan bezoek ik Diever en maak ik fiets- en wandeltochten door het Drents-Friese Wold en over de heidevelden in de omgeving. Tijdens deze tochten kwam ik dingen tegen die mij aan het denken zetten. Vooral een hartvormige boomstam en de oorlogsmonumenten lieten mij niet los. Ik vroeg me af of ik het een en ander zou kunnen gebruiken voor een nieuw te schrijven boek. Langzamerhand begon er zich een idee te vormen. Het betekende research doen naar bepaalde zaken maar dat vind ik geen straf. Ik vind het interessant en leer er veel van.
***De kleur van liefde* is een mix geworden van feiten die op waarheid berusten en, zoals gewoonlijk, mijn veel te grote fantasie die weleens afgeremd moet worden door mijn echtgenoot. Ik hoop in ieder geval dat jullie *De kleur van liefde* met ple-**

zier zullen lezen. Dwaal in dit verhaal mee door de mooie, stille Drentse bossen en over de soms mysterieuze heidevelden en bedenk dat zo nu en dan misschien niet alles is wat het lijkt…

Elly

Voor iedereen die gevochten heeft
voor vrede en vrijheid.

Voor iedereen die vecht
voor vrede en vrijheid.

HOOFDSTUK 1

Er is iets wat ik nog nooit aan iemand heb durven vertellen. En als ik dat wel zou doen, dan zouden ze me voor gek verklaren. Dat weet ik zeker. Stel dat ik gewoon over een erg rijke fantasie beschik. Ik zal het uitleggen. Probeer een ochtend voor je te zien waarbij de nevel laag boven een heideveld hangt en alles in een mysterieuze waas gehuld ligt. Een nevel waarin grillig gevormde dennen, één of soms meerdere exemplaren bij elkaar, boven het aardoppervlak lijken te zweven. Ze zien eruit als grote, donkere, bijna niet te identificeren figuren die uit de mist opdoemen.

Een ochtend waarbij de opkomende zon haar stralen door de damp heen probeert te laten dringen. Het licht beschildert aarzelend de kille, grijze nevel met oranje en gouden tinten.

Een ochtend waarbij dauwdruppels als kleine, flonkerende kristallen schitteren op gras en heide en ragfijne spinnenwebben eruit laten zien als glinsterend, teer kantwerk. Waarbij de mist geleidelijk aan in flarden uiteen drijft en schilderachtige doorkijkjes verschaft naar een wereld die ze

niet langer verborgen kan houden.
De slaperige natuur ontwaakt in al haar schoonheid onder de steeds verder omhoogklimmende zon. Een zon die met haar stralen, als magische, lichtgevende penselen, vol overgave de dag inkleurt.
Zie je het voor je? Voel je de sereniteit, zoals die alleen op een ochtend als deze voelbaar is? Vandaag is het zo'n ochtend, mooi en vredig en ik wandel in alle rust over het Doldersummerveld.
Maar stel je voor dat je plotseling in de verte een paar schimmen in de nevel ziet opdoemen. Het lijken mensen en toch ook weer niet. Er lopen Schotse Hooglanders over de heide rond, maar ik weet honderd procent zeker dat het niet een van die kolossale dieren is die zich door de mist voortbewegen.
Ligt het inderdaad aan mijn te grote fantasie? Is het misschien alleen maar een sliert nevel die door een bepaalde luchtstroming meegevoerd wordt en zich vormt tot iets wat toevallig op een schim lijkt?
Ik heb verhalen gehoord over de verschijningen van zogenaamde Witte Wieven, in het wit geklede vrouwen, mythische wezens, die door de nacht

ronddolen. Ze schijnen nietsvermoedende voorbijgangers schrik aan te jagen. Maar dat is bijgeloof en daar doe ik niet aan. Bovendien is het geen nacht meer wanneer ik mij op de heide bevind.
Ik loop langzaam naar mijn fiets terug die bij een houten bankje geparkeerd staat. Een rustplek dicht bij de weg die dwars door het heideveld loopt. Soms ga ik op het bankje zitten en kijk ik alleen maar naar de ontwakende natuur. Een andere keer maak ik een wandeling, zoals ik nu gedaan heb.
Ik hou van de Drentse heide, dwaal er graag rond. En zo nu en dan probeer ik me voor te stellen hoe het er vroeger uitgezien moet hebben, toen vervoer nog met karren en paarden plaatsvond. Of zelfs nog ver daarvoor, in de tijd van de hunebedbouwers. Misschien bestond dit heideveld niet, was het nog bos of iets anders. In mijn gedachtewereld fantaseer ik heel wat af. Dus als ik een sliert nevel aanzie voor een schim, dan lijkt me dat vrij voor de hand liggend.
Ik kijk nog een keer rond over het heideveld, waar de laatste hardnekkige flarden mist pogingen doen het te winnen van de gouden ochtendzon. Uiteindelijk moeten ze het onderspit delven en

lossen ze op in het niets. Het resultaat is dat de omgeving baadt in het heldere zonlicht en eindelijk de kleur van de dag heeft aangenomen.
Lange, hooikleurige graspollen wisselen het kortere groene gras af en daartussen groeien bruingrijze heidestruiken. Later in het jaar fleurt de heide het veld op met een indrukwekkende hoeveelheid paarse bloemetjes.
In de verte glinstert het water van een ven en op de drassige gedeeltes van het heideveld groeit het pluizige, witte wollegras. Het ziet eruit alsof iemand zakken vol met plukjes ongesponnen wol-deeltjes over de lange grasstengels heeft uitgestrooid. En aan de horizon ligt het bos, het Drents-Friese Wold, dat als een beschermende, donkergroene wal dit alles omarmt.
Vandaag heb ik geen schimmen gezien en daar ben ik niet rouwig om. Ik wil niet het gevoel hebben dat ik gek word of paranormaal begaafd ben. Ik moet er niet aan denken dat ik dingen zie die alleen ik kan zien. Die gedachte bezorgt me een koude rilling, ondanks de warmte die de zon, zelfs op dit vroege uur, al verspreidt. Misschien haalt mijn brein een grap met mij uit. Hou het daar maar op.

Ik trek het elastiek uit mijn mahoniekleurige paardenstaart. Er zijn wat weerbarstige plukken haar ontsnapt die irritant voor mijn gezicht dansen en ik doe het elastiek er opnieuw in. Daarna werp ik nog een laatste snelle blik op de omgeving. Alles ziet er normaal uit. De nevel is weg en daarmee ook de schimmen, neem ik aan.

Ik pak mijn fiets en even later peddel ik in gedachten verzonken de weg door het heideveld af, naar het fietspad toe dat dwars door het bos naar Diever leidt.

In het bos probeert het zonlicht de schaduwen een vriendelijker aanzicht te geven. Schaduwen die te verklaren zijn en geen schimmige figuren waarmee ik niet uit de voeten kan.

Tussen het groen van de vele bomen die mij omringen besluit ik een zijpad in te fietsen. Ik wil mezelf bewijzen dat ik geen angsthaas ben. Dat betekent een omweg door het bos, maar dat doet er niet toe. Het is mooi weer, dus laat ik er nog maar even van genieten.

Vlak voor de afslag naar het onderduikershol groet ik een wandelaar die ik op het smalle fietspad inhaal. Hij zegt iets wat ik niet goed kan verstaan maar het zal ook wel een groet zijn. Een paar

seconden later dringt het tot me door dat hij er niet uitziet als een gewone wandelaar. Hij draagt vreemde kleding, iets wat op een uniform lijkt. Ik kijk snel nog een keer over mijn schouder, wat niet meevalt op het paadje zonder in de berm terecht te komen. Hij is weg. Misschien iemand die uit respect voor het oorlogsverleden het onderduikershol bezoekt, kom ik tot de conclusie.
Ik concentreer me weer op het fietspad dat voor me ligt en trap in een flink tempo door. Thuis lokt. Tobias is er vandaag en dat is iets om naar uit te zien. Ja, daar verheug ik me zeer zeker op! En ik verhoog mijn snelheid nog iets meer.

* * *

Thuisgekomen stal ik mijn fiets in de grote schuur, opgetrokken uit gepotdekselde, zwarte planken en een rieten dak. Dit soort bouw zie je wel vaker in deze omgeving. Het heeft iets nostalgisch en dat spreekt mij wel aan.
Ik wil me net omdraaien als ik hoor hoe de openstaande schuurdeur wordt gesloten. Een paar tellen later slaat iemand zijn armen stevig om mijn middel heen en trekt mij tegen zich aan. Het belet

mij te bewegen. Ik schrik er niet van. Ik weet wie het is en voel het harde lichaam achter mij dat bij degene hoort die mij onnoemelijk veel genot weet te schenken. In de wetenschap dat ik daar elk moment dat hij bij mij in de buurt is gebruik van kan maken, slaak ik een diepe, tevreden zucht. Het vooruitzicht op wat komen gaat, maakt dat ik me nog wat dichter met mijn rug tegen hem aan vlij. Een van mijn handen gaat op zoek naar zijn gezicht. Zonder hem te kunnen zien, streel ik de gladde contouren van zijn kin en wangen.
Hij begint de zachte huid van mijn nek te kussen. Warme lippen die vanaf daar langzaam langs de zijkant van mijn hals een weg naar beneden zoeken. Handen die vanaf mijn middel over mijn lichaam beginnen te dwalen en bij mij, zoals altijd, gevoelens oproepen die ik niet weet te negeren.
"Je bent vroeg vandaag," zeg ik lichtelijk ademloos en ik voel hoe zijn handen mijn schouders masseren.
"Ik had zin in je," mompelt Tobias met zijn mond nu dicht bij mijn oor. "En ik heb nog steeds zin in je…" Voordat ik kan reageren vervolgt hij: "Ben je weer op de heide geweest?" Hij haalt het elastiekje uit mijn paardenstaart en mijn haar valt als

een steil gordijn naar beneden. Tobias woelt er een moment met zijn hand doorheen en schuift het daarna aan de kant, zodat hij mijn nek en hals nog beter kan bedelven onder zijn liefkozingen.
"Ja," zeg ik zacht en ik houd mijn hoofd iets schuin. Ik sluit mijn ogen een moment. In gedachten zie ik zijn mooie, naakte lichaam voor me, gespierd op de juiste plekken, en ik mag het aanraken waar ik wil. Alleen al bij die gedachte slaat de hitte als een voortsnellende vuurbal door mij heen.
"Was je daar helemaal alleen?" Zijn handen schuiven mijn shirt omhoog en beroeren vederlicht mijn naakte huid. Ik hou heel even mijn adem in.
"Ja, helemaal alleen," zeg ik bijna fluisterend en ik duw de gedachte aan de schimmen in de nevel naar de achtergrond. Het is niet meer dan een product van mijn fantasie. Ik wil me nu concentreren op de werkelijkheid en dat is Tobias die op het punt staat mij dat te geven waar ik op dit moment hevig naar verlang: zijn lichaam en meer...
"Dus er was niemand om je te verleiden?" vraagt Tobias plagend. Hij streelt mijn heupen.
Het wakkert het vuur in mij alleen maar meer aan.
"Nee, er was niemand. Dus moet jij dat maar

doen," weet ik nog net zonder haperen uit te brengen. Mijn hart klopt als een bezetene bij de gedachte aan de ondeugende plannen die Tobias ongetwijfeld met mij heeft, en ik met hem.
Met een korte ruk draait Tobias mij naar zich toe en sta ik oog in oog met hem. Onze blikken vangen elkaar, mijn blauwe en zijn lichtgrijze ogen, die tijdens ons spel altijd een tint donkerder lijken dan normaal het geval is. Ze stralen het verlangen uit naar meer. Veel meer.
Tobias' blik dwaalt van het kruintje van mijn haar, via mijn vrij lange hals naar mijn niet overdreven grote borsten. Daarna vervolgen ze hun weg naar mijn slanke taille en heupen, passeren mijn niet echt spectaculaire benen om te eindigen bij het puntje van mijn tenen. Zijn ogen glanzen van verwachting, alsof hij mij voor de eerste keer ziet.
"Linde," zegt hij zacht maar duidelijk. "Het moet voorbestemd zijn, een vrouw die een dergelijke naam draagt."
Ik strek mijn hand naar hem uit en raak zijn blonde haar aan, zijn gezicht en brede schouders, zijn mooi gevormde borstkas, zijn buik en voordat ik verder kan gaan, grijpt hij mij met een grimmige trek op zijn gezicht beet en neemt me mee naar

een hoek in de schuur waar een stapel pakdekens ligt. We vlijen ons ongeduldig op de dekens neer en als ik niet veel later mezelf helemaal laat gaan, bekruipt me plotseling voor het eerst een gevoel van: is dit nou mijn leven? Seks met de tuinman? Maar wel o zo grandioze seks, sus ik mezelf. Tobias is mijn zorgvuldig bewaarde geheim. Een vrouw moet toch wat als ze verder niemand heeft om het bed mee te delen?

* * *

Met het vuur nog nasmeulend in mijn lichaam drink ik, weer aangekleed en wel, in mijn grote, landelijke keuken eerst twee glazen water. Daarna druk ik op een van de knoppen van mijn supergeavanceerde koffiemachine en wacht tot mijn mok gevuld is met koffie, voorzien van een heerlijke, witte schuimlaag. Ondertussen smeer ik een paar boterhammen. Ik heb trek gekregen van de buitenlucht en door toedoen van Tobias, die veel energie van mij vergt.
Tobias is weer aan het werk gegaan in mijn tuin. Hij wilde geen koffie en ook geen ontbijt. Hij was voorlopig wel weer even verzadigd, zei hij met een

brede grijns op zijn gezicht. Tobias de tuinman... En of jullie nu geschokt of teleurgesteld zijn of niet, Tobias en ik vermaken ons prima samen.
Ik besef heel goed hoe ontzettend cliché het is, een tuinman die het doet met zijn opdrachtgeefster, maar zoals ik net al noemde, ik ben een vrouw alleen en soms heb je gewoon zin in, nou ja… in seks. In Desperate Housewives kwam ook een dergelijke tuinman voor. En wat dacht je van Lady Chatterley's Lover, waar een arbeider iets kreeg met de vrouw des huizes?
Ik weet niet of Tobias er meer vrouwen op na houdt, dat wil ik niet eens weten, maar ik vind het wel best zoals het nu gaat. Tobias is ongelofelijk sexy. Die man is een soort Eros, een god van de liefde met groene vingers. Hij lijkt met zijn aanrakingen niet alleen mijn tuin in een pracht van een plaatje te kunnen veranderen, maar weet ook mij om te toveren tot een vrouw die plotseling transformeert tot een eersteklas verleidster. Ik wist niet eens dat ik dat in mij had.
We hebben het zelfs een keer in de tuin gedaan, ergens uit het zicht. De buren wonen een eind verderop en de zandweg waaraan mijn huis staat is niet bepaald een doorgaande weg waar veel ver-

keer langskomt. Dus, waarom niet?
Hoe het zover gekomen is? Hij had al een paar keer onderhoud gepleegd aan mijn tuin en hij was in de schuur gereedschap aan het schoonmaken. Het regende die dag en hij wilde niet bij mij in huis een kop koffie drinken, bang dat hij de vloer en mijn meubels vies zou maken. Dus bracht ik hem koffie in de schuur, met een plak Drentse kruidkoek, besmeerd met boter. Hij had tot op dat moment altijd de koffie en koek vriendelijk maar beslist afgeslagen en ik dacht dat hij met dat natte, kille weer eindelijk wel eens trek in iets zou hebben.
Hij had zeer zeker trek in iets, maar niet in koffie met koek. Ik weet niet precies hoe, het gebeurde ineens. We konden niet meer van elkaar afblijven en van het een kwam het ander. De koffie werd koud, de koek bleef onaangeroerd, maar wij kregen het steeds warmer en… De rest hoef ik niet te vertellen, denk ik. Misschien kwam het door de geborgen sfeer in de schuur. Het voelde er knus en behaaglijk aan onder het rieten dak en het rook er naar vers hout, terwijl het buiten koud was en regende. Wie zal het zeggen?
Mijn blik dwaalt door de keuken die vooral uit

veel wit en grijs bestaat. De witte kastdeurtjes en lades zijn voorzien van schelpvormige, metalen handgrepen die er antiek uitzien. Boven het donkergrijze aanrechtblad is de muur bedekt met smalle, langwerpige tegeltjes waarin een vleugje grijs verwerkt zit. Onder een ouderwetse witte schouw staat een immens zwart fornuis waarop plaats is voor ik weet niet hoeveel pannen en waarin ik de beschikking heb over twee ovens. Ik gebruik de ovens zelden.

De keukenattributen en accessoires zijn, wat kleur betreft, ook allemaal op elkaar afgestemd. En heb ik het keukeneiland al genoemd dat op de vloer van zwart-witte tegeltjes staat? En het mooie, houten plafond dat ondersteund wordt door dikke, witgeschilderde balken?

Het ziet er allemaal perfect uit. Een droomkeuken. En dat voor een vrouw alleen. Belachelijk! Oké, een vrouw alleen en zo nu en dan een tuinman.

De keuken beschikt ook nog over een dubbele glasdeur naar een van mijn terrassen, dus ik kan vanuit de keuken rechtstreeks naar Tobias toe lopen. Heel handig en dat geldt ook voor als ik buiten wil eten.

Mijn mok is inmiddels al lang gevuld met koffie en ik loop met de mok en een bordje met de boterhammen naar mijn al net zo perfect ingerichte woonkamer. Daar schop ik mijn gympen uit en neem ik plaats op de pastelkleurige driezitsbank met de aangenaam zachte zitkussens en de zee van sierkussens, gemaakt van allerlei kleuren Liberty-stof.

Mijn mok en bordje zet ik op een bijzettafeltje neer dat uiteraard past bij de overige meubels in deze ruimte. Ook hier voert wit de boventoon, aangevuld met grijs en een mix van zachte en vrolijk gekleurde tinten. Voor een van de wanden staat een mooie, zwarte houtkachel, op pootjes en met een glasdeurtje erin. Wanneer het buiten wat frisser is, maak ik er gebruik van. Dan nestel ik mezelf op de bank en laat ik de heerlijke warmte die de kachel verspreidt als een behaaglijke deken over mij heen komen.

Een van de ramen biedt zicht op een ietwat glooiend maïsveld dat aan de overkant van de zandweg ligt. Aan de horizon steekt de spitse kerktoren van Diever erboven uit. Een ander raam kijkt uit op de keurig onderhouden tuin, met dank aan mijn tuinman, ik heb namelijk geen groene vingers.

Alles wat bij mij blijft bloeien, is puur toeval.
De grote hortensiastruiken zitten vol bloemen die nu nog groen van kleur zijn, maar hier en daar al naar roze en lichtblauw neigen. Rododendrons vormen een dichte haag en staan in deze tijd van het jaar volop in bloei. De zacht- en dieproze trossen met bloemen zijn prachtig om te zien. Siergrassen die op verschillende tijdstippen in het jaar bloeien staan her en der verspreid en uiteraard ontbreken diverse soorten heide in mijn tuin niet. Op dit moment bloeit de dopheide met kleine, roze bloemetjes. De lange stengels van vingerhoedskruid, met de mooie, in dit geval, witte klokvormige bloemen steken kaarsrecht tussen dit alles omhoog. Langs het tuinpad bloeien viooltjes. Met hun zachte, kleurrijke blaadjes fleuren ze de hele tuin op. Geel, paars, lila, wit. En dit alles is nog maar een kleine greep uit mijn al net zo perfecte tuin die aan de rand van het Drents-Friese Wold grenst.
Ik pak de mok koffie van het tafeltje en een boterham van het bordje en trek mijn benen onder mij op. Terwijl ik van mijn koffie nip, kijk ik naar Tobias die aan het werk is in de tuin. Hij beweegt zich soepel, bijna gracieus. Zijn spieren zijn licht

aangespannen bij de handelingen die hij uitvoert. Hij schenkt mijn tuin liefde en behaagt met net zoveel gemak een vrouw.
Ergens is hij een mysterieuze man. Tobias kwam onverwacht op mijn pad. Mijn tuinpad nog wel. Hij is een man waar veel vrouwen misschien stiekem van dromen: de tuinman die niet alleen de tuin maar ook het leven komt opfleuren.
Wat weet ik uiteindelijk van hem? Helemaal niets, behalve dat hij een hoveniersbedrijfje runt en dat hij mijn honger naar lichamelijke bevrediging op een fantastische manier weet te stillen.
Mijn knorrende maag geeft aan dat er ook nog iets anders gestild moet worden en ik neem een hap van mijn boterham met brandnetelkaas en denk: is ook Tobias niet een tikkeltje te perfect?

* * *

De tuin ziet er piekfijn uit. Tobias heeft zijn werk goed gedaan. Helaas moet ik het geduld weten op te brengen tot hij de volgende keer weer tuinierswerkzaamheden komt doen. Ik heb de voorwaarde gesteld dat we elkaar niet zien buiten de tijden dat hij bij mij in de tuin werkt. Het houdt onze

relatie spannend, voor zover ik van een relatie kan spreken. Op de momenten dat Tobias hier is creëren we in ieder geval een soort eigen Hof van Eden. Een klein paradijs waar alles zo goed als perfect is. Waar we voor even afgesloten zijn van de buitenwereld en we volledig onszelf kunnen zijn. Dat bevalt me wel.
En wat ben ik op dit moment aan het doen, behalve de tuinman verleiden? Op dit moment houd ik mij helemaal niet bezig met paradijselijke activiteiten. Ik sta midden in het bos en staar naar het schermpje van mijn navigatie. Het zou heel fijn zijn als dat ding het juiste pad aan zou geven.
Inmiddels ken ik de wegen en paden door de bossen en over de velden rondom Diever goed, maar het zit zo: ik heb sinds kort een hand-GPS.
Je kent het vast wel, een apparaatje dat je meeneemt tijdens je wandel- of fietstochten. Het ding weet precies waar je je bevindt. Je kunt aangeven vanwaar je vertrokken bent of waar je onderweg langs bent gekomen, zodat je altijd weer terug kunt keren naar het startpunt van de wandel- of fietstocht of een eerder punt onderweg. En als je de juiste coördinaten opgeeft van je einddoel, dan kun je er zo naartoe wandelen of fietsen. Verdwa-

len zou in theorie onmogelijk moeten zijn.
Het leek me leuk om met een GPS op pad te gaan, gewoon als hobby, omdat ik graag wandel en fiets. En het is handig om mee te nemen tijdens mijn vakanties naar het buitenland.
Ik heb me er goed in verdiept hoe alles werkt en wat gebeurt er? Dat ding laat me voortdurend rondjes lopen. Ik kom steeds op dezelfde plek uit, ergens diep in het bos, in plaats van dat het me de weg naar mijn einddoel wijst.
De GPS geeft een soort piepend signaal wanneer ik mijn bestemming bereikt heb. Maar dat signaal geeft hij op een plek waar ik helemaal niet moet zijn. Zodoende sta ik stil op een smal en zanderig paadje tussen lange, kaarsrechte dennen, met grillige kruinen, en hier en daar een loofboom. Een paadje dat geen onderdeel van een wandelroute uitmaakt en sporadisch belopen wordt.
Het is er wel mooi, daar niet van, met het zonlicht dat zich een weg tussen de boomtoppen door baant. De diffuse stralen lichten het dichte tapijt van bosbessenstruiken op dat de bodem bedekt. De lage struiken bestaan uit een ontelbare hoeveelheid donkergroene blaadjes en nieuw, lichter gekleurd blad, waartussen tere, witte bloemetjes

bloeien. De bloemetjes moeten zich later in het jaar tot smakelijke, paarse besjes vormen.
Vlak naast het paadje staat het restant van een bijna tot op de grond afgezaagde boom. Het is een vlakke, van bovenaf gezien, hartvormige stam, die hier en daar bedekt is met mos en omgeven wordt door een dikke laag bruin, verdord gebladerte dat daar in de loop der tijd is neergedwarreld.
Ter hoogte van deze boomstam geeft mijn GPS altijd het signaal dat ik op de juiste plek ben aangekomen. De stam valt op, juist omdat hij hartvormig is, maar dat en de rest van de omgeving interesseert mij nu even niet. Ik behoor hier niet te zijn. Mijn GPS doet niet wat hij moet doen en daar baal ik van!
Of ik nu een heel eind door- of terugloop, een afslag neem, ik word steeds weer naar ditzelfde punt gestuurd. En dit is niet de eerste keer. Ik heb het al eerder meegemaakt. Om gek van te worden. Er mankeert vast en zeker iets aan dat ding.
Ik bemerk plotseling hoe stil het hier is en kijk op van het schermpje van mijn GPS. Er heerst hier altijd wel stilte in deze bossen, maar nu lijkt het intenser te zijn dan anders of misschien verbeeld

ik me het alleen maar.
Ineens overvalt mij een onbehaaglijk gevoel, alsof er iemand naar mij kijkt. Mijn blik schiet van links naar rechts, tussen de bomen door, en weer terug. Ik draai me om, controleer het bos achter mij, dat gelukkig een open karakter heeft, maar ik zie niets wat erop wijst dat er iets of iemand bij mij in de buurt is. Toch kan ik me niet aan de indruk onttrekken dat ik niet alleen ben en ik denk terug aan de woorden van mijn moeder: *Kind, je moet niet steeds alleen dat bos in gaan.* Ik antwoordde: *Mam, als dat niet eens meer kan, in wat voor wereld leven we dan?*
De stilte is doordringend. Alsof de wereld gestopt is met draaien, alle aardbewoners verdwenen zijn en ik de enige ben die is overgebleven. Samen met iets wat ik niet kan definiëren. Zoiets als de schimmen op het heideveld. Die kan ik ook niet plaatsen.
Het gevoel dat ik geobserveerd word is zo sterk dat ik me met een ruk omdraai, in de veronderstelling dat er iemand achter mij staat. Er is niemand.
Opnieuw kijk ik schichtig om me heen en luister. Niets dan stilte. Tegelijkertijd probeer ik mezelf